

Wspomnienie o Janie Korbasie

Doktor med. Jan Korbas dla nas, jego kolegów i przyjaciół po prostu Jasiu, był człowiekiem skromnym, uczciwym, niezwykle pracowitym i zawsze zaangażowanym w to, co czynił.

Urodził się 3 listopada 1935 r. w Niemcynie. Po maturze zdanej w Liceum Ogólnokształcącym w Chodzieży w 1952 r. rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim AM w Poznaniu, uzyskując dyplom w 1959 r. Rok później został zatrudniony na stanowisku asystenta w Zakładzie Higieny, którym kierował prof. Adam Jankowiak. Jednocześnie jako wolontariusz rozpoczął specjalizację z pediatrii w II Klinice Chorób Dzieci, pod kierunkiem prof. Olecha Szczepkiego. Nasze zbieżne drogi profesjonalne dotyczą przede wszystkim początkowego okresu pracy zawodowej. Na podobnych zasadach, tylko rok później, również ja znalazłem się w tym samym młodym zespole klinicznym. Okazało się, że dzięki wspólnym szefom (prof. Adam Jankowiak był konsultantem w Wojewódzkim Ośrodku Matki i Dziecka, gdzie byłem zatrudniony w Oddziale Medycyny Szkolnej) dwie dziedziny, pediatria i medycyna szkolna, okazały się nam najbliższe.

Po kilku latach borykania się II Kliniki Pediatrycznej z trudnościami lokalowymi (bazą jej działania były trzy sale na oddziale 06 Wojewódzkiego Szpitala Dziecięcego) uzyskała ona pomieszczenia zwolnione przez Stację Krwiodawstwa przy ul. Jackowskiego 42. Tu rozpoczęła się normalna praca kliniczna, w której również wolontariusze mieli swój udział w pracy dydaktycznej i dyżurach. Tu w 1966 r., pod kierunkiem prof. Olecha Szczepkiego, Jasiu Korbas uzyskał specjalizację II stopnia w pediatrii. Tu również krystalizował się kierunek jego zainteresowań kliniczno-naukowych. Najpierw była to gastroenterologia dziecięca, co znalazło wyraz w kilku jego publikacjach. Były to początki genetyki klinicznej w Polsce. Z opóźnieniem docierały wiadomości o osiągnięciach cytogenetyki w badaniach klinicznych. Dziedzina ta okazała się frapująca dla Jasia Korbasa. Dzięki jego pracowitości i niezwykle zaangażowaniu, tym razem w problematyce badań cytogenetycznych, w 1968 r. obronił pracę doktorską „Znaczenie badań chromosomalnych w diagnostyce niektórych schorzeń u dzieci”.

W 1972 r. w nowym budynku otwarto Instytut Pediatrii, który zaplanowano jako kompleksowy ośrodek medycyny wieku rozwojowego. W ramach jego struktury organizacyjnej obok dwóch klinik pediatrycznych znalazły się również kliniki zabiegowe: Chirurgii Dziecięcej i Otolaryngologii Dziecięcej wraz z Zakładem Biochemii i Analityki. Znając pasję dokumentacyjną Jasia Korbasa (prowadził kronikę kliniki), jemu właśnie prof. Olech Szczepki powierzył kierownictwo Pracowni Dokumentacyjnej i Metodyczno-Szkoleniowej, zatrudniając go na etacie naukowo-klinicznym. Do tych nowych zadań przystąpił również z wielkim zapałem, przedstawiając propozycje rozwiązań organizacyjnych. W tym czasie wyróżniono go nagrodą naukową rektora. Olbrzymie trudności w docieraniu do zagranicznych publikacji naukowych zmuszały do wysyłania kart pocztowych do autorów z prośbą o odbitki potrzebnych prac. Była to jedna

z nielicznych dróg uzyskiwania najnowszych informacji naukowych.

Jasiu Korbas wykazywał wiele inicjatyw w podejmowaniu tematów badawczych. Łącznie opublikował ponad 30 publikacji naukowych. Nie zapomnę, jak w czasie jednej nocy na spokojnym dyżurze w klinice, „urodziła się” wspólna publikacja dotycząca zależności genetyczno-kliniczno-radiologicznych w zespole Turnera u dzieci hospitalizowanych uprzednio z tym rozpoznaniem.

Tymczasem, z niezależnych od dr. Korbasa powodów, w 1974 r. rozwiązano kierowaną przez niego pracownię, co zmusiło go do zmiany miejsca pracy. Wybrał rozwijającą się specjalność – psychiatrię dziecięcą, znajdując zatrudnienie w Poradni Zdrowia Psychicznego dla Dzieci i Młodzieży

SPZOZ nad Matką i Dzieckiem. W tej dziedzinie w 1978 r. uzyskał I stopień specjalizacji. Na stanowisku starszego asystenta pracował tam do 1996 r. Jednocześnie w latach 1981–2003 był lekarzem „telefonu zaufania”, udzielając porad w trudnych sytuacjach życiowych. W latach 1977–2000 pracował również jako lekarz pogotowia ratunkowego, a w latach 1976–1990 dodatkowo jako lekarz poradni dziecięcej i pomocy wieczorowej w dzielnicy Poznań – Wilda.

Przez wiele lat (1987–2000) był również wykładowcą w Państwowej Szkole Higienistek Szkolnych, Państwowej Szkole Pielęgniarstwa, a w końcowym okresie w Medycznym Studium Zawodowym w Poznaniu. Był członkiem Polskiego Towarzystwa Pediatrycznego, Biochemicznego i Psychiatrycznego. Brał udział w pracach Poznańskiego Oddziału Higieny Psychicznej oraz Sekcji Higieny i Medycyny Szkolnej PO PTP.

Mimo wyjścia poza ośrodek kliniczny pozostał w stałym kontakcie z pediatrią kliniczną. Brał udział w zebraniach naukowo-szkoleniowych PO PTP i wyżej wymienionych sekcji i towarzystw. Nie zerwał związków z gronem zaprzyjaźnionych pediatrów, wręcz szukał tych kontaktów, m.in. najskromniej, jak mógł – na drodze korespondencyjnej. Zawsze był na bieżąco zorientowany w osiągnięciach kolegów z pierwszego miejsca pracy – Instytutu Pediatрії. Dzieląc się tymi aktualnymi wiadomościami i wydarzeniami dokumentowanymi w prasie, był niezmiernie zainteresowany w ich dalszym przekazywaniu, pozostawiając w tle swoje poważne problemy zdrowotne. Nie zapomnę uroczystości odnowienia dyplomu po 50 latach od zakończenia studiów, w której brał udział już z oznakami choroby, kiedy to mnie, jako przewodniczącemu

Stowarzyszenia Absolwentów AM, przypadł zaszczyt wręczenia jemu tego dyplomu. Kilka miesięcy później zmarł nagle w domu w obecności najbliższej rodziny.

Myślę, że Jasiu Korbas nie miał w życiu zawodowym sprzyjających okoliczności i szczęścia, aby mógł w pełni wykorzystać swoje możliwości jako klinicysty-badacza. Zyskali przez to jego nieletni pacjenci z „chorobami duszy”, którym służył przez wiele lat nie tylko w poradni, ale także podczas całodobowych dyżurów w „telefonie zaufania”.

Wiele zaangażowania, troski i serca wykazywał również w rozwiązywaniu problemów rodziny i domu. Wspólnie z małżonką – mgr farmacji Zofią Korbas adoptowali osieroczone rodzeństwo w wieku przedszkolnym i zapewnił im wychowanie i uzyskanie zawodu. Szczególne zadowolenie i satysfakcję znajdował w pracy w przydomowym ogródku. Cieszył się każdą odmianą drzew owocowych i kwiatów. Angażował się także w pracę społeczną, nie tylko w zakresie medycyny, ale także modernizacji infrastruktury swej dzielnicy. Zmarł nagle 26 marca 2009 r.

Doktor med. Jan Korbas zasługuje na pamięć jako niezwykle sumienny pediatra, który miał niebagatelny udział w przygotowaniu organizacyjnym i wstępnym etapie rozwoju Instytutu Pediatрії, a następnie w zakresie ambulatoryjnych świadczeń psychiatrycznych na rzecz dzieci i młodzieży w Poznaniu. Doceniło to liczne grono przyjaciół, kolegów, pacjentów i ich rodziców, którzy w zadumie nad przemijaniem, pożegnali go 2 kwietnia 2009 r. na cmentarzu Matki Boskiej Częstochowskiej w Naramowicach.

POZNAŃ, 13.07.2009 R.
MARIAN KRAWCZYŃSKI